ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ σύζυγος.—Ἄφησέ με, ἀγαπητέ μου, νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρη μας στὸ θέατρο. Ὅταν τὴ βλέπουν πλάι μου, θὰ λένε : Ἔτσι ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἡ μητέρα της.

Ὁ σύζυγος.—Ἂν ὅμως ὁ κόσμος βλέπη τὴ μητέρα καὶ λέει : Ἔτσι θὰ γίνη μιὰ μέρα κι' ἡ κόρη της ;

* * *

Σ' ἕνα ναυάγιο, ὁ πλοίαρχος διέταξε τοὺς ἐπιβάτες νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὰ βαρύτερα μπαγάζια τους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἄρπαξε τότε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα, λέγοντας :

—Τὸ μεγαλείτερο βάρος ποὺ ἔχω νὰ ρίξω στὴ θάλασσα εἶν' αὐτή !..

* * *

Σ' ἕνα γεῦμα, ἕνας φλύαρος εἶχε γίνει στοὺς παρακαθημένους πολὺ ἐνοχλητικός, τόσο μὲ τὶς φλυαρίες του, ὅσο καὶ μὲ τὶς χειρονομίες του.

—Τὸ χέρι σας, κύριε, μ' ἐνοχλεῖ πολύ, τοῦ παρετήρησε σὲ μιὰ στιγμὴ κάποιος ποὺ καθόταν πλάι του.

—Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ φλύαρος. Εἴμαστε τόσο στενόχωρα σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ὥστε δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ νὰ βάλη τὸ χέρι του.

—Βάλτε το στό... στόμα σας νὰ ἡσυχάσουμε πειά, κι' ἀπ' αὐτὸ κι' ἀπ' τὴ φλυαρία σας, τοῦ ἀπάντησε ἐξυπνότατα ὁ πλαῖνός του.

* * *

Ὁ πατέρας.—Δυὸ πράγματα, παιδί μου, εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ πετύχη κανεὶς στὴ ζωή του.

Ὁ μικρός.— Καὶ ποιὰ εἶν' αὐτά, πατέρα ;

Ὁ πατέρας. — Ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἐξυπνάδα.

Ὁ μικρός.— Τί εἶνε τιμιότης, πατέρα ;

Ὁ πατέρας.— Νὰ κρατᾶς πάντα τὸν λόγο σου.

Ὁ μικρός.—Καὶ τί εἶνε ἐξυπνάδα ;

Ὁ πατέρας.—Νὰ μὴν δίνης ποτὲ... τὸ λόγο σου !

* * *

Μεταξὺ φίλων :

—Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἡ γυναῖκα σου εἶνε ἀριστερή ;

—Πῶς τὸ ξέρεις ;

—Μὰ ὅλο τὸ δεξὶ σου μάγουλο βλέπω...πρισμένο !

βάραινε τώρα πιὸ πολύ.

Ὁ Φενανσιὲ βγῆκε πειὰ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴ γωνιά του, σφίγγοντας τὸ μαχαῖρι του. Ὁ ταῦρος, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ αἷμα, σήκωνε κι' ἔρριχνε πάλι καταγῆς τὸ σπασμένο ἀμάξι, μὲ ξεθυμασμένη λύσσα.

Ὁ γύφτος τότε φύσηξε στὸ ἱδρωμένο χέρι του γιὰ νὰ τὸ στεγνώση καὶ φώναξε μ' ἕνα χαμόγελο στὸν ταῦρο :

—Ἐμπρὸς τώρα. Οἱ δυό μας !..

Σήκωσε τὸ χέρι του ψηλὰ γιὰ νὰ μὴ σκοντάψη στὰ κέρατα καὶ σήγιαζε τὸ χτύπημα τοῦ μαχαριοῦ, μονολογῶντας :

—Ὄχι ἀκόμα... Οὔτε τώρα... Πρόσεχε !... Τώρα !... Νά !...

Ὁ ταῦρος ἄρμησε. Τὸ χέρι τοῦ γύφτου ἔπεσε βαρειά, σὰν νὰ εἶχε λύσει μιὰ τρομερὴ γροθιά. Χτύπησε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Ἄκουσε τότε ἕνα μαλακὸ θόρυβο καὶ τέλος ἕνα πένθιμο βογγητό. Ξαφνιασμένος, ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του κι' εἶδε μπροστά του σωριασμένο τὸν Μπομπὰ νὰ ψυχορραγῆ. Ὁ γύφτος, δλόχαρος, ἔβγαλε τότε μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγή.

Μὰ ντράπηκε ἀμέσως, μόλις συλλογίσθηκε τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του, τοῦ χασάπη.

Ἡ Μαριόν, ἄκουσε ἀπ' ἔξω τὴ φωνή του καὶ παρατονέθηκε :

—Ἔλα πειά, Γιὰν-Γιάν... Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ μόνη μου !..

—Ἔρχομαι, Μαριόν ! τῆς φώναξε ὁ γύφτος κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Ποῦ εἶνε ὁ φίλος σου ; ρώτησε παραξενεμένη ἡ Μαριόν.

—Ὁ Γκαιτιλιέ ; Πήδηξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά... τῆς ἀπάντησε γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξη ὁ γύφτος.

—Ἐσὺ λοιπὸν σκότωσες τὸν ταῦρο, Γιὰν-Γιάν; ἔκανε, θαμπωμένη, ἡ Μαριόν.

—Σπουδαῖο πράμμα ! Τῆς εἶπε χαμογελῶντας ὁ Φενανσιὲ καὶ τὴν πῆρε στὴ ματωμένη ἀγκαλιά του, εὐχαριστημένος ποὺ εἶχε ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του.

ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πότε ἀνθίζει, λάμπει καὶ γοητεύει ἡ γυναικεία ὀμορφιά. Ἡ ἱστορικὲς πεντάμορφες σαραντάρες. Ἡ γουρλίδικη....μυῖγα. Πῶς ἔγινε πλούσιος ἕνας παίκτης τοῦ Μόντε Κάρλο. κτλ.

Ὅσο γλυκειὰ κι' ἀξιολάτρευτη κι' ἂν εἶνε ἡ νεανικὴ δροσερότης ἑνὸς ὡραίου κοριτσιοῦ, λέγει ἕνας Γερμανὸς σοφός, δὲν ἐξαρτᾶται ὅμως ἀπὸ αὐτὴν καὶ μόνην ἡ γυναικεία ἐκείνη γοητεία ποὺ συναρπάζει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνδρῶν.

Ὑπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις γυναικῶν, ἡ ὁποῖες ἐπροκάλεσαν τὰ σφοδρότερα πάθη σὲ ἡλικια ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ νεανική.

Ἡ παγκόσμιος ἱστορία ὑποστηρίζει τὴν ἄποψι αὐτὴ μὲ πλῆθος παραδειγμάτων.

Ἡ ὡραία Ἑλένη τοῦ Μενελάου ἔξαφνα κόντευε νὰ πατήση πειὰ τὰ σαράντα, ὅταν ἀπήχθη ἀπὸ τὸν Πάρι. Κάθε ἄλλη γυναῖκα στὴν ἡλικία της θὰ ἐθεωρεῖτο μᾶλλον «περασμένη». Κι' ὅμως ἡ φύσις εἶχε προικίσει τὴν ὡραία Ἑλένη μὲ καλλονήν, ἡ ὁποία ἔμενε ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ ἡ ὁποία μάλιστα ἔπαιρνε τὴν τελειότερη μορφὴ τῆς ἀνθίσεώς της στὴν ἡλικία αὐτή.

Ἡ Ἀσπασία πάλιν ἦταν 36 ἐτῶν ὅταν ἄναψε τὴν ἐρωτικὴ φλόγα στὴν καρδιὰ τοῦ Περικλῆ.

Καὶ ἐπὶ τριάντα ἔτη ἀκόμα ἐξακολουθοῦσε νὰ φημίζεται γιὰ τὴν καλλονή της καὶ τὴ χάρι της.

Ἡ Κλεοπάτρα εἶχε περάσει τὰ τριάντα ὅταν ἐμάγευσε τὸν Ἀντώνιο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔμεινε πιστὸς μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἡ Λυδία, σὲ ἡλικία τριανταπτρῶν ἐτῶν, κατέκτησε τὴν καρδιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ἐνῶ ὡς τότε κανένας δὲν τὴν εἶχε προσέξει.

Στὴ νεωτερα ἱστορία ἀναφέρεται σχετικῶς ἡ Ἄρτεμις Ποατιέ, ἡ ὁποία ἦταν 48 ἐτῶν ὅταν ἐνέπνευσε σφοδρότατον ἔρωτα στὸν Ἑνρίκο Β' τῆς Γαλλίας, ποὺ ἦταν τότε μόλις 29 ἐτῶν.

Ἡ βασίλισσα Ἄννα πάλιν, ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΙΙ', σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὡραιοτέρα ἡγεμονὶς τῆς Εὐρώπης, οἱ δὲ θαυμασταί της Ρισελιὲ καὶ Βοκιγχαμ ἀλληλοεξοντοῦντο μέχρι θανάτου, διεκδικῶντας τὴν προτίμησι τῆς ὡραίας βασιλίσσης.

Ἡ διάσημος Νινὸν ντὲ Λαγκλὸ λέγεται ὅτι καὶ σὲ ἡλικία 72 ἐτῶν ἦταν ἀκόμα τόσο γοητευτικὴ ὡραία, ὥστε πολλοὶ νέοι αὐτοκτονοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα τὴν κυρία Μαιντενόν, ὅταν αὐτὴ εἶχε συμπληρώσει πειὰ τὰ 43 ἔτη τῆς ἡλικίας της.

Ἡ δεσποινὶς Μάρς, τέλος, καὶ ἡ διάσημος κυρία Ρεκαμιὲ ἔγιναν στὴν ἀκμὴ τῆς καλλονῆς των «ὅταν ἔγιναν σαραντάρες».

* * *

Κάποτε, κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς μεγάλου παγνιδιοῦ στὸ Μόντε-Κάρλο, μιὰ μυῖγα πῆγε καὶ κάθησε στὸ νούμερο 13 τῆς ρουλέττας.

Αὐτὸ στάθηκε ἀφορμὴ νὰ μὴν ποντάρη κανένας οὔτε λεπτὸ στὸν ἀριθμὸ αὐτόν. Ἕνας παίκτης ὅμως, θέλοντας ν' ἀποδείξη ὅτι δὲν λογαριάζει τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τὶς προλήψεις, ἐπόνταρε στὸν ἀριθμὸ 13 ὅσα χρήματα βρισκόντουσαν στὶς τσέπες του.

Τέσσερες φορὲς συνεχῶς — πράγμα σπανιώτατο—ἐκέρδισε ὁ ἀριθμὸς αὐτός. Καὶ τὶς τέσσερες δὲ φορὲς ἐποντάριζε ὁ ἴδιος παίκτης. Τὰ κέρδη του ὑπῆρξαν συνεπῶς κολοσσιαῖα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε σὲ μιὰ στιγμὴ πλουσιώτατος, χάρις στὴν ἰδιοτροπία μιᾶς μυίγας. Ἀργότερα μάλιστα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ γένος τῶν μυιγῶν, προκήρυξε διαγωνισμὸ μὲ ἔπαθλο 10.000 φράγκων, γιὰ τὴ συγγραφὴ ἑνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖο νὰ ὑπερασπίζη τὶς μυίγες καὶ νὰ τὶς ἀποδεικνύη ὠφελιμώτατα ἔντομα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐνοχλοῦμε.

Καὶ συγγραφεὺς μὲν γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εὑρέθη κανείς. Ἂν ὡστόσο δὲν κάνουμε λάθος, ὁ Λουκιανὸς ἔχει γράψει Ἕ νὰ ἐγκώμιο στὴν μυῖγα, ὄχι γιατὶ τὸν βοήθησε νὰ κερδίση χρήματα, ἀλλ' ἀπὸ ἁπλῆ ἰδιοτροπία.